

Arrest

nr. 102 652 van 8 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten S. V.(...) geboren te Sivukh, op (in) (...)1965 van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e en van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 15/10/2012 asiel aan in België. Hij deed dit samen met zijn zoon S., S.(...), geboren op 19/11/1994 te Rusland. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene onder meer reeds asiel aanvroeg in Nederland op 31/07/2012. Betrokkene bevestigde dit. Betrokkene verklaarde dat hij door Spanje werd teruggestuurd naar Nederland waar hij een negatieve beslissing kreeg op zijn asielaanvraag.

Op 22/10/2012 werd door onze diensten een verzoek voor terugname gericht aan de bevoegde Nederlandse instanties, die op 02/11/2012 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij niet meer wist naar welk ander land hij nog kon reizen. Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat de Nederlandse instanties instemden met de terugname van de betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening. We wijzen erop dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Nederland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Nederland neemt de asielaanvraag van België over. Nederland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (EHRM). Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Nederland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. We merken op dat een loutere vrees voor een eventuele repatriëring niet volstaat om zich te beroepen op de schending van art. 3 van het EVRM. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Nederland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Bovendien merken we op dat Nederland betrokkene terug neemt op basis van art. 16.1 .e.

De betrokkene verklaarde geen in België of Europa verblijvende familie te hebben, Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezond te zijn. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat is om te reizen.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt dan ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 39/57 *juncto* artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *“en de andere bepalingen in het Belgisch recht die de motiveringsvereiste opleggen”*.

In een tweede middel voert de verzoekende partij een motiveringsgebrek aan en stelt dat de bestreden beslissing werd genomen door een *“onbevoegde overheid”*.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en artikel 16 (1) e van de Verordening 343/2003, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven waarom Nederland de verantwoordelijke lidstaat is, dat de verzoekende partij geen familieleden in België of in Europa heeft, dat ze gezond is, dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekend heeft en partij is bij het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, dat Nederland onafhankelijke beroepsinstanties heeft en dat de verzoekende partij met betrekking tot de overdracht naar Nederland geen concrete gegevens aanreikt die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat er op “17 oktober” reeds een beslissing inzake de verantwoordelijke lidstaat en een bijlage 26quater werd genomen waarbij het land waarnaar overname werd gevraagd Oostenrijk was, blijkt dit niet uit het administratief dossier. Evenmin brengt de verzoekende partij dergelijke aanvraag bij. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat het Dublininterview op 22 oktober 2012 plaatsvond.

Voor het overige betreft het eerste middel van de verzoekende partij een theoretische uitleg omtrent de motiveringsplicht. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 wordt niet aangetoond. Het eerste middel lijkt ongegrond.

In een tweede middel stelt de verzoekende partij dat “Binnenlandse Zaken” niet bevoegd is om een beslissing in zake het migratie- en asielbeleid te nemen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt werd de bestreden beslissing niet door “Binnenlandse zaken” genomen, maar door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. De bestreden beslissing werd genomen door de bevoegde persoon. Het tweede middel lijkt ongegrond.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 februari 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet

op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 9 april 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 februari 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in de middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad en de stukken van het dossier. Er wordt vastgesteld dat de verwerende partij gelet op artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.4 Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 april 2013 slechts stelt te volharden in de middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 18 februari 2013 opgenomen gronden formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op en geheel voorbij gaat aan voormelde in de beschikking aangevoerde gronden betreffende beide door haar aangevoerde middelen. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze gronden tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer volharden in de middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift, kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde gronden.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen gronden aangaande beide middelen van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 39/57 *juncto* artikel 39/2 van de vreemdelingenwet en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen "*en de andere bepalingen in het Belgisch recht die de motiveringsvereiste opleggen*", - zo al ontvankelijk -, evenals dat er sprake zou zijn van een motiveringsgebrek en de bestreden beslissing zou zijn genomen door een "*onbevoegde overheid*", niet kan worden aangenomen.

Het eerste en het tweede middel zijn in alle onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET